

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 126.219 van 9 december 2003
in de zaak A.97.067/XIV-507.**

In zake : 1) XXX,
 2) XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat J. AKIF,
 kantoor houdende te 4000 LUIK,
 Mont Saint-Martin 20

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 20 oktober 1944, en XXX, geboren op 18 maart 1944, beiden van XXX nationaliteit, op 30 oktober 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 oktober 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 3 juli 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 5 oktober 2000;

Gelet op de beschikking van 13 december 2000 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikking van 16 september 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 15 oktober 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat B. TSHIEBUE die, loco Advocaat J. AKIF, verschijnt voor de verzoekende partijen, van Adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. De verzoekende partijen komen België binnen op 4 augustus 1999 en verklaren zich vluchteling op 5 augustus 1999.

12. Op 3 juli 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 3 oktober 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal met betrekking tot XXX, die de eerste bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 21 augustus 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de XXX taal machtig is.

Volgens de verklaringen van betrokkene, een XXX staatsburger van XXX origine, zou hij in 1944 geboren zijn te A. In 1963 zou hij er gehuwd zijn met M. (OV. 4.860.716), een XXX staatsburger van XXX origine, met wie hij drie kinderen (G. H. en D.) zou hebben. In mei 1988 zou betrokkene met zijn vrouw en H., omwille van het conflict tussen XXX en A., geëvacueerd zijn naar XXX waar ze in de regio A. zouden gaan wonen zijn. D. zou toen in Rusland verbleven hebben omwille van zijn legerdienst. G. zou met zijn A. vrouw in N. gebleven zijn. Eind 1992 zou een politieman thuis bij betrokkene geïnformeerd hebben naar de verblijfplaats van G. en D. Betrokkene zou verteld hebben dat beiden in Rusland waren. Begin 1993 zou betrokkene samen met zijn vrouw en H. naar het politiebureau zijn meegenomen. Daar zou betrokkene zijn ondervraagd door K. de leider van de F., in verband met de verblijfplaats van G. K zou weten hebben dat G in N. was en zou betrokkene en H. geslagen hebben. K. zou betrokkene beschuldigd hebben een ‘Turkse’ spion te zijn en zou geëist hebben dat hij XXX zou verlaten. Betrokkene en H. zouden nog verschillende keren zijn opgeroepen door de politie waar ze verder zouden zijn ondervraagd en geslagen. Op 26 mei 1994 zou H. zijn vermoord door S., de neef van de toenmalige minister V., nadat S. H. ervan

beschuldigd zou hebben een ‘Turks’ spion te zijn. S. zou voor deze moord zijn aangeklaagd en zou voor een rechtbank zijn veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf. Na het proces zou betrokkene bij diverse instanties (parlementaire vertegenwoordigers, de politiechef van E., de procureur-generaal) dit licht vonnis hebben aangeklaagd. Hoe meer klachten ze echter zouden ingediend hebben, hoe meer betrokkene en D., die na de dood van H. naar XXX zou zijn overgekomen, door de politie van A. zouden zijn opgeroepen en daar zouden zijn geslagen. Op 1 mei 1999 zou S. zijn vermoord. Betrokkene en D. zouden verschillende keren door de politie zijn opgepakt voor ondervraging. D. zou er zijn geslagen. Omdat betrokkene zou gevreesd hebben voor het leven van D. zouden ze naar M. (XXX) gevlucht zijn. Op 30 juli 1999 zou betrokkene samen met zijn vrouw XXX verlaten hebben. Op 4 augustus 1999 zouden ze in België zijn aangekomen waar hij de volgende dag zijn asielprocedure startte. Alhoewel D. de bedoeling zou gehad hebben om zijn ouders na te reizen zou hij dit nog niet gedaan hebben. Betrokkene is enkel in het bezit van zijn geboorteakte.

De geloofwaardigheid van betrokkenes relaas wordt volledig ondermijnd nadat werd vastgesteld dat zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal tegenstrijdigheden vertonen met de verklaringen van zijn echtgenote, afgelegd voor het Commissariaat-generaal, waardoor er aan zijn asielverhaal geen enkele waarde meer kan worden gehecht.

Met betrekking tot het tijdstip waarop betrokkene en H. voor de eerste maal naar het politiebureau zijn gegaan stelde betrokkenes vrouw (CGVS p. 2) dat eind 1992 een politiemann bij hun (hen) thuis kwam en aan betrokkene vroeg om zich aan te bieden op het politiebureau. Betrokkene en H. zijn toen nog dezelfde dag of de volgende dag naar het politiebureau gegaan. Betrokkene daarentegen verklaarde (CGVS p. 4 en 5) dat eind 1992 een politiemann bij hen thuis kwam en informeerde naar G. en D. Vijftien dagen later -begin 1993- zijn hij en H. voor de eerste maal naar het politiebureau gegaan. Betrokkenes vrouw verklaart bovendien dat zij in januari 1993 (twee weken na het bezoek van de politieagent) een tweede maal geconvoceerd werden, zodat een vergissing van datum uitgesloten is.

Met betrekking tot de ondervraging door K. begin 1993 op het politiebureau stelde betrokkenes vrouw (CGVS p. 2 en 3) dat (...) betrokkene en H. (toen) door hem werden ondervraagd en dat zij toen niet naar het politiebureau is moeten gaan. Betrokkene verklaarde echter (CGVS p. 5 en 6) dat (...) hij, H. én zijn vrouw (toen) met een politieauto naar het politiebureau werden gebracht waar zijn vrouw eveneens door K. werd ondervraagd.

Met betrekking tot het vernemen van de moord op H. stelde betrokkenes vrouw (CGVS p. 3) dat zij en betrokkene thuis waren toen de burens dit kwamen melden en dat ze toen samen naar het hospitaal zijn gegaan waar hun zoon was. Betrokkene daarentegen verklaarde (CGVS p. 7) dat de burens dit verteld hebben aan zijn vrouw, maar dat hij op de velden was en het daar vernomen heeft waarna hij onmiddellijk naar het hospitaal ging. Zijn vrouw was reeds in het hospitaal toen betrokkene daar aankwam.

Met betrekking tot het proces van S. stelde betrokkenes vrouw (CGVS p. 4 en 5) dat deze rechtszaak enkele weken duurde (‘het was niet in één dag gedaan’) en dat zij samen met haar man twee à drie dagen van dit proces hebben bijgewoond. Eveneens stelde zij geen beroep te hebben gedaan op een advocaat. Betrokkene verklaarde echter (CGVS p. 9 en 10) dat hij en zijn vrouw eenmaal het proces, dat maar één dag duurde, hebben bijgewoond. Hij verklaarde eveneens dat ze op dit proces vertegenwoordigd werden door een advocaat.

Met betrekking tot de overlijdensakte van H. stelde betrokkenes vrouw (CGVS p. 4) dat deze nog thuis ligt in XXX, terwijl betrokkene verklaarde (CGVS p. 9) nooit de overlijdensakte van H. te zijn gaan afhalen bij de bevoegde diensten.

Met betrekking tot de politie-ondervragingen naar aanleiding van de moord op S. stelde betrokkenes vrouw (CGVS p. 6) dat zij naar een politiebureau is moeten gaan waar men haar paspoort, en dit van haar man, heeft afgenomen. Betrokkene verklaarde (CGVS p. 1, 11 en 12) dat zijn vrouw toen niet naar het politiebureau is moeten gaan en dat hun paspoorten thuis door de politie werden afgenomen.

Het door betrokkene neergelegde document (zijn geboorteakte) wijzigt niets aan hetgeen hierboven werd uiteengezet aangezien het enkel persoonsgegevens bevat.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 3 juli 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).”.

De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal met betrekking tot XXX, die de tweede bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 21 augustus 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de XXX taal machtig is.

Volgens de verklaringen van betrokkene, een XXX staatsburger van XXX origine, zou zij in 1944 geboren zijn te M. (I.). In 1963 zou zij te A. (A.) gehuwd zijn met XXX (OV. 4.860.716), een XXX staatsburger van XXX origine, met wie zij drie kinderen (G., H. en D.) zou hebben. In 1988 zou betrokkene met haar man en H., omwille van het conflict tussen XXX en A., uit A. geëvacueerd zijn naar XXX waar ze in de regio A. zouden gaan wonen zijn. D. zou toen in Rusland verbleven hebben omwille van zijn legerdienst. G. zou met zijn A. vrouw in A. gebleven zijn. Eind 1992 zou een politieagent bij betrokkene thuis gevraagd hebben aan haar man om zich te komen aanbieden op het politiebureau. Dezelfde dag nog of de volgende dag zou haar man met H. naar het politiebureau zijn gegaan. Ze zouden er ondervraagd zijn over de verblijfplaats van G. en D. Twee weken later -januari 1993- zouden haar man en H. opnieuw naar het politiebureau moeten gaan zijn. Daar zouden ze door K., de leider van de F., ondervraagd en geslagen zijn. Hierna zouden haar man en H. nog verschillende keren door de politie zijn opgeroepen. Op 26 mei 1994 zou H. zijn vermoord door S., een neef van de toenmalige minister V. S. zou voor deze moord zijn aangeklaagd en zou voor een rechtbank zijn veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf. Na het proces zou betrokkene bij diverse instanties (hoofdrechtbank van E., parlementaire vertegenwoordigers, de president van XXX) klachten hebben ingediend. Omwille van deze klachten zouden haar man en D., die na de dood van H. naar XXX zou zijn overgekomen, door de politie zijn lastiggevallen. Op 1 mei 1999 zou S. zijn vermoord. Betrokkene, haar man en D. zouden door de politie zijn opgepakt en ondervraagd. D. zou er zijn geslagen. Omdat betrokkene zou gevreesd hebben dat D. valselijk zou beschuldigd worden van de moord op S. zouden ze naar M. (XXX) zijn gevlucht. Op 30 juli 1999 zou betrokkene samen met haar man XXX verlaten hebben. Op 4 augustus 1999 zouden ze in België zijn aangekomen waar zij de volgende dag haar asielprocedure startte. Alhoewel D. de bedoeling zou gehad hebben om zijn ouders na te reizen zou hij dit nog niet gedaan hebben.

De geloofwaardigheid van betrokkenes relaas wordt volledig ondermijnd nadat werd vastgesteld dat haar verklaringen op het Commissariaat-generaal tegenstrijdigheden vertonen met de verklaringen van haar echtgenoot afgelegd voor het Commissariaat-generaal, waardoor er geen enkele waarde meer kan worden gehecht aan haar asielverhaal.

Met betrekking tot het tijdstip waarop haar man en H. voor de eerste maal naar het politiebureau zijn gegaan verklaarde betrokkene (CGVS p. 2) dat eind 1992 een politieman bij hun (hen) thuis kwam en aan haar man vroeg om zich aan te bieden op het politiebureau. Haar man en H. zijn toen nog dezelfde dag of de volgende dag naar het politiebureau gegaan. Betrokkenes echtgenoot daarentegen stelde (CGVS p. 4 en 5) dat eind 1992 een politieman bij hen thuis kwam en informeerde naar G. en D. Vijftien dagen later -begin 1993- zijn hij en H. voor de eerste maal naar het politiebureau gegaan. Betrokkene verklaarde bovendien dat haar man en H. twee weken later, in januari 1993 nogmaals bij de politie geconvoceerd werden, zodat een vergissing van datum uitgesloten kan worden.

Met betrekking tot de ondervraging door K. begin 1993 op het politiebureau verklaarde betrokkene (CGVS p. 2 en 3) dat (...) haar man en H. (toen) door hem werden ondervraagd en dat zij toen niet naar het politiebureau is moeten gaan. Betrokkenes man stelde echter (CGVS p. 5 en 6) dat (...) hij, H. én betrokkene (toen) met een politieauto naar het politiebureau werden gebracht waar betrokkene eveneens door K. werd ondervraagd.

Met betrekking tot het vernemen van de moord op H. verklaarde betrokkene (CGVS p. 3) dat zij en haar man thuis waren toen de burens dit kwamen melden en dat ze toen samen naar het hospitaal zijn gegaan waar hun zoon was. Betrokkenes man daarentegen stelde (CGVS p. 7) dat de burens dit verteld hebben aan betrokkene, maar dat hij op de velden was en het daar vernomen heeft waarna hij onmiddellijk naar het hospitaal is gegaan. Haar man stelde dat betrokkene reeds in het hospitaal was toen hij daar aankwam.

Met betrekking tot het proces van S. verklaarde betrokkene (CGVS p. 4 en 5) dat deze rechtszaak enkele weken duurde ('het was niet in één dag gedaan') en dat zij samen met haar man twee à drie dagen van dit proces hebben bijgewoond. Eveneens verklaarde zij toen geen beroep te hebben gedaan op een advocaat. Betrokkenes man stelde echter (CGVS p. 9 en 10) dat hij en betrokkene eenmaal het proces, dat maar één dag duurde, hebben bijgewoond. Hij stelde eveneens dat ze op dit proces vertegenwoordigd werden door een advocaat.

Met betrekking tot de overlijdensakte van H. verklaarde betrokkene (CGVS p. 4) dat deze nog thuis ligt in XXX, terwijl haar man stelde (CGVS p. 9) nooit de overlijdensakte van H. te zijn gaan afhalen bij de bevoegde diensten.

Met betrekking tot de politie-onderzoekingen naar aanleiding van de moord op S. verklaarde betrokkene (CGVS p. 6) dat zij naar een politiebureau is moeten gaan waar men haar paspoort, en dit van haar man, heeft afgenomen. Betrokkenes echtgenoot stelde (CGVS p. 1, 11 en 12) dat betrokkene toen niet naar het politiebureau is moeten gaan en dat hun paspoorten thuis door de politie werden afgenomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 3 juli 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).”.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering.

Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord een exceptie afleidt uit de schending van artikel 20, 4°, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, omdat volgens voormeld artikel het verzoekschrift tot nietigverklaring de taal dient te vermelden die in artikel 35 voor het verhoor wordt bepaald;

Overwegende dat het voorschrift van artikel 20, 4°, van voornoemd koninklijk besluit niet op straffe van nietigheid is voorgeschreven en evenmin een substantieel vormvoorschrift uitmaakt; dat bovendien uit de brief van 17 december 2000 van de advocaat van de verzoekende partijen blijkt dat zij het Nederlands als taal voor het mondeling verhoor kiezen, zodat de exceptie wordt verworpen;

3. Over de gegrondheid van de zaak.

Overwegende dat verzoekers een eerste middel afleiden uit de schending van de artikelen “1A van de Conventie van Genève dd. 28 juli 1951 en 52 van de Vreemdelingenwet”; dat zij een tweede middel afleiden “uit de schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en meer bepaald het redelijkheidsbeginsel”;

Overwegende dat wat de twee middelen samengenomen betreft, wordt overwogen dat uit de samenlezing van het antwoord op de door de vertegenwoordiger van de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekers gestelde vragen en de inhoud van hun gemotiveerd verzoekschrift in dringend beroep, de nota's genomen tijdens het interview op het Commissariaat-generaal, en de bestreden beslissingen, blijkt dat verzoekers tijdens de asielprocedure een coherent, samenhangend, consistent en gedetailleerd asielrelaas hebben gebracht dat, onder voorbehoud van een onderzoek ten gronde, geloofwaardig overkomt; dat

dit asielrelaas van verzoekers, wat de essentie van het relaas betreft, overeenstemt; dat zij duidelijk hun vluchtmotieven uiteenzetten en dat zij aldus het motief van hun vlucht uit A. naar XXX expliciteren; dat zij de daden van vervolging in XXX door de autoriteiten, waarvan zij het slachtoffer werden, gedetailleerd beschrijven, waartegen de in de bestreden beslissingen weerhouden tegenstrijdigheden niet opwegen; dat bijgevolg de twee middelen in die mate gegrond zijn,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd worden de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 oktober 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 3 juli 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 5 oktober 2000.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de eerste verwerende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen december tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.